

Roslund & Hellström

Trei minute

Traducere din limba engleză de Mihaela Doagă

E o zi bună. Uneori știi asta pur și simplu.

E caniculă, la fel ca ieri, la fel ca mâine. Dar poți să respiri. A plouat recent, iar el inspiră adânc, îndelung, ține aerul în piept, apoi îi dă drumul puțin câte puțin.

Coboară dintr-un autobuz orășenesc care a fost roșu cândva și care a plecat cu o oră în urmă dintr-o stație din San Javier, Comuna 13 — câteva blocuri foarte înalte și câteva blocuri mai mici, precum și clădiri care au rămas netencuite. Unii spun că e un cartier urât, dar el nu e de acord, locuiește acolo, a locuit acolo toată viața, până la cei nouă ani ai lui. Și miroase altfel. Nu ca aici, în centru. Aici mirosul e nefamiliar... incitant. O piață mare care probabil e dintotdeauna aici. Întocmai ca tarabele de pește, cele de carne și cele de fructe și legume și restaurantele micuțe doar cu câte trei-patru locuri. Dar toți oamenii ăștia care se înghesuie, care se îmbrâncesc, de bună seamă ei nu sunt dintotdeauna aici? Oamenii se nasc și mor, la urma urmelor... sunt înlocuiți. În momentul de față îi vede pe cei care există, dar, până se va face el mare, unii dintre ei nu vor mai fi și vor fi apărut alții noi. Așa merg lucrurile.

Camilo traversează piața mergând pe străduțele înguste și o ține tot înainte, spre La Galería. Aici sunt și mai mulți oameni. Și e un pic mai murdar. Dar tot arată minunat, cu toate grămezile de mere și pere, de banane și piersici, într-o varietate de culori. Se ciocnește de un individ mai în vârstă, care îl înjură. Apoi trece un pic prea aproape de ciorchinii de struguri mari, negri, și câteva boabe cad pe jos. Le culege și înghite cât de multe apucă înainte ca o femeie care seamănă cu maică-sa să înceapă să țipe la el, aruncându-i aceleași înjurături ca tipul mai în vârstă. Dar el nu le aude, a trecut deja la taraba următoare, apoi la următoarea și tot așa. Și, când trece de ultimele tarabe cu pește și gheață care s-a topit de mult — și aici mirosul nu mai e incitant, peștii morți nu se împacă bine cu căldura, iar cei care nu s-au vândut până la ora prânzului miros și mai nasol —, știe că aproape a ajuns. Mai are câțiva pași și iată-i. Stau pe scaunele și pe băncile de lemn în fața meselor grele care nu le aparțin nici negustorilor, nici restaurantelor, cineva le-a pus la capătul opus al pieței, unde chiar n-a mai rămas nimic. Asta fac, stau și așteaptă laolaltă. N-a fost de prea multe ori aici, n-are decât nouă ani. Dar face și el la fel ca ei... se așază și așteaptă și speră că poate, poate, astăzi i se va da o misiune. Ar fi prima dată. Ceilalți sunt un pic mai mari — 10, 11, 12, 13, unii au chiar 14 ani, începe să li se schimbe vocea, străpunge aerul și din când în când cade în gol, le alunecă din gură și rămâne suspendată acolo chiar când dau să spună ceva. El vrea să fie ca ei, să câștige bani ca ei. Ca Jorge. Fratele lui. Care e cu șapte ani mai mare decât el. Care *era* cu șapte ani mai mare decât el — a murit între timp. Au venit polițiștii la ei acasă, au sunat la ușă

și i-au spus maică-sii că a fost găsit un cadavru în Río Medellín. Era posibil să fie el. Voiau ca maică-sa să vină să-l identifice. Ceea ce a și făcut. Nu stătuse prea mult în apă încât să nu mai poată fi recunoscut.

— Salutare!

Camilo îi salută timid, așa de timid, că ei nici măcar nu-l observă, sau cel puțin așa i se pare lui. Se așază pe una dintre bănci, la capăt de tot, unde stau și ceilalți băieți de nouă ani. Vine aici în fiecare zi după școală. Vocile care străpung aerul, cei care sunt aici de mai mult timp și care nu merg deloc la școală, nimeni nu-i obligă s-o facă, așa că stau aici toată ziua. Așteaptă. Stau de vorbă. Se hlizesc uneori. Dar între timp tot trag cu ochiul la spațiul dintre ultimele tarabe — căpățâni de varză și conopidă ca niște mingi de fotbal dezumflate puse grămadă într-o parte și pești mari cu ochii sticloși în cealaltă parte —, trag cu ochiul, dar fac pe indiferenții. Și toată lumea știe. Toată lumea știe că încearcă să se păcălească și totuși toți se prefac că nu se uită în direcția aia, când doar asta fac de fapt. Pentru că din direcția aia vin *ei* de obicei. Așa că trebuie să fii pe fază. *Clientes*. Așa le spun.

Camilo inspiră adânc și simte cum i se înfiripă un nor în stomac, un norișor alb și pufos. Și un soi de plăcere îi inundă tot corpul, inima îi bate mai repede și obrajii lui îmbujorați se fac și mai roșii.

Astăzi.

Își dorește așa de tare!

Știe de azi-dimineață. Astăzi cineva îi va da prima lui misiune. După ziua de azi va putea spune că a *făcut-o*. Și, odată ce ai făcut-o, devii pentru totdeauna altcineva.

E și mai cald acum. Dar tot se poate respira. Un oraș aflat la o altitudine de 1 500 de metri deasupra nivelului

mării și, când oamenii vin doar în vizită aici, cum fac adesea clienții, se plâng că nu e destul oxigen, parcă nu le mai fac față plămânii, iar ei înghit întruna încercând să absoarbă și mai mult aer.

Uite! *Uite!*

Un *cliente*.

Camilo îl vede exact în același moment ca restul lumii. Și se învionează la fel ca toți ceilalți, se ridică și dă fuga spre el, se îngheșuie cu toții în jurul lui. Un grăsan chel, într-un costum negru, cu pălărie neagră și cu niște ochi mici și ageri, ca de pasăre. Individul îi studiază pe puștii care l-au înconjurat și, după o fracțiune de secundă, la fel de intensă ca o bătaie de tobă, arată spre cineva din mijloc. Cineva care are 11, aproape 12 ani, care a mai făcut asta. Și pleacă împreună.

La naiba!

Camilo își înăbușă ceva ce-ar putea fi un suspin. *La naiba, la naiba, la naiba!* S-ar putea să nu mai vină altul pe ziua de azi.

Și fusese atât de sigur că va fi rândul lui!

Trece o oră. Și încă una. Cască, hotărăște nici să nu mai clipească, numără de câte ori își poate ridica și coborî brațul stâng într-un interval de 60 de secunde, fredonează genul de cântecele stupide pentru copii care-ți rămân pe creier.

Nimic nici azi. Doar așteptarea.

Vine cineva.

E sigur de asta.

Pași hotărâți. Vine glonț spre ei.

Vine cineva.

Și, exact ca data trecută, toți sar în picioare, se îngheșuie în jurul lui, se luptă să fie observați.

Tot un bărbat și de data asta. Bine făcut, nu gras ca tipul de dinainte, dar solid. Un indian. Sau poate că nu. Metis. Camilo îl recunoaște. L-a mai văzut. Vine tocmai din Cali și e mai în vârstă decât tatăl lui Camilo. Sau cel puțin așa crede, el nu și-a văzut niciodată tatăl și maică-sa nu vrea să-i spună prea multe despre el. Indianul, sau metisul, îi dă de obicei misiuni lui Enrique — Enrique, care nu s-a mai arătat de ceva vreme, care are 17 misiuni la activ.

Toți sunt plini de speranță. De obicei, nu vin prea mulți cu misiuni pe-aici și asta e probabil ultima șansă pe ziua de azi, înainte de a trebui să plece cu toții acasă fără a fi realizat altceva în afară de a aștepta. Îl înconjoară pe metis și el îi urmărește cum încearcă să-și ia un aer de adulți.

— Cu toții ați mai făcut asta până acum?

— *Si!* răspund ei la unison.

Toți în afară de Camilo. El nu poate să ridice mâna și să spună că da, nu poate să mintă. Ceilalți strigă: *De opt ori și De douăsprezece ori și De douăzeci și una de ori*. Până când bărbatul se uită la el.

— Dar tu?

— Niciodată. Sau... nu încă.

Camilo e sigur de asta, metisul se uită țintă la el.

— Ei bine, e momentul s-o faci pentru prima dată. Chiar acum.

Camilo se întinde ca să pară mai înalt, încercând să priceapă spusele bărbatului. E adevărat. O s-o facă. Astăzi. Iar mâine, când va trece printre șirurile de tarabe, totul se va fi schimbat, îl vor privi cu respect, pentru că va putea spune că a făcut-o.

Mașina e parcată ilegal în față, în apropierea pieței publice. Un Mercedes G-Wagen. Negru. Pătrățos. Cu reflectoare mari, late și solide, pe acoperiș — Camilo numără

patru —, care pot fi orientate în diferite direcții. Geamuri groase, nu poți să vezi prin ele, nici prin parbriz. E blindată, e sigur de asta. Și înăuntru e un miros de piele de animal, ca în mașinile noi. Are scaune din piele albă, moale. Aproape că nu se aude motorul când demarează. Metisul e la volan, Camilo — pe scaunul din dreapta. Trage cu ochiul pe furiș la bărbatul înalt care aproape că atinge tavanul cu capul. O față pătrată, o conformație pătrătoasă, tipul aduce un pic cu mașina în care se află. Are părul negru împletit într-o coadă îndesată, ca o franzelă prea rumenită, legată cu o panglică țesută cu fir auriu. Niciunul nu spune o vorbă. Fac 20 de minute până la destinație, trecând de la o zonă prăpădită și murdară la clădiri renovate, apoi la o zonă scumpă și din nou la una prăpădită. Trec de Carrera 43A și intră pe un drum mai mic pe care el nu-l știe.

Și apoi se opresc. Camilo se uită la indicatoarele cu numele străzilor, s-au oprit în punctul în care Carrera 32 se intersectează cu Calle 10. Iarăși sunt într-o zonă scumpă. Un cartier numit El Poblado în care el n-a mai fost până acum. E un cartier bun. Așa zice maică-sa. Și, desigur, cei care stau aici au casa lor, cu peluză în fața casei și două mașini pe alee, nu departe de centru.

De-aici pot să observe casa fără a fi observați. Și metisul i-o arată.

— Acolo. O vezi la geam, în celălalt capăt. Ea e misiunea ta.

Camilo o vede. Și încuviințează. Mai dă o dată din cap când i se înmânează un prosop și îl pune în poală, desfăcându-l. Un pistol. Zamorana, fabricat în Venezuela, poate trage 15 gloanțe, 9 milimetri. Camilo știe lucrurile astea. Jorge l-a învățat aproape tot.

— Restul știi, da? Ce ai de făcut?

— Da.

— Cum să tragi?

— Da. *Asta* am făcut de multe ori.

Chiar o făcuseră, Camilo și Jorge. Exersaseră. Seara exersau cu același tip de pistol, dar un model mai vechi, pe care Jorge îl împrumutase de la o persoană pe care Camilo n-a avut voie s-o întâlnească niciodată. Pe un teren viran departe de-aici, în La Maiala.

— Bun. Ne întâlnim în două ore. În același loc, în piață. Va trebui să te întorci singur de aici.

Inima îi bate să-i spargă pieptul, deopotrivă de bucurie și de nerăbdare, de emoție și de teamă.

Un *sicario*¹.

După ce a dispărut mașina, Camilo se îndreaptă spre un pâlț de copaci de pe marginea drumului și se așază sub ei. De acolo poate să observe casa și fereastra, precum și pe femeia aflată înăuntru, care nu bănuiește nimic.

Are o rochie verde. Nu e atât de bătrână pe cât crezuse. Pare să stea în dreptul ferestrei de la bucătărie, dar el nu-și dă seama ce face exact. Fixează amortizorul, exact cum l-a învățat Jorge, și încarcă magazia cu cele cinci gloanțe care se aflau tot în prosop. *Asta* îți dau ei.

Concentrează-te!

Așa îi spunea Jorge: *Concentrează-te, frățioare, respiră încet, închide ochii și gândește-te la ceva care-ți place*. Camilo se gândește la o barcă. Îi plac bărcile, bărcile mari cu pânze, care înaintează agale când e un vânt domol sau repede când vântul bate mai tare. Nu s-a plimbat niciodată cu barca, dar s-a gândit de atâtea ori la asta, încât e sigur că știe senzația.

Câteva minute. Și Camilo e gata.

¹ Asasin plătit (în limba spaniolă în original). (N.t.)

Se ridică. Își îndeasă pistolul în elasticul de la pantaloni și are grijă să-l acopere cu cămașa. Se îndreaptă spre ușa casei pe care i-a arătat-o metisul.

Gratii. O ușă securizată. Foarte groasă. A mai văzut genul ăsta de ușă.

Apasă pe sonerie.

Pași. Cineva vine spre ușă. Cineva se uită pe vizor, el își dă seama după umbră.

Scoate pistolul din elastic și apasă pe butonul mic aflat la capătul opus, trăgând piedica fix în momentul în care o aude că desface lanțul de la ușă.

Apoi femeia îi deschide, pentru că a văzut pe vizor un copil de nouă ani.

Iar el se uită în ochii ei, întocmai cum l-a învățat Jorge, și ridică pistolul, ținându-l cu țeava în sus, pentru că e mult mai înaltă decât el.

Ține arma cu amândouă mâinile, întocmai cum i-a arătat Jorge.

Și apasă pe trăgaci.

De două ori.

Primul glonț o nimerește în piept și femeia tresare, săltând un pic pe loc, și i se citește surprinderea pe buze și în ochi. Și apoi băiatul trage din nou, îndreptând pistolul spre cap.

Iar femeia se prăbușește la pământ, ca o frunză care cade ușurel din copac, cu spatele rezemat de tocul ușii, cu o gaură plină de sânge în mijlocul frunții. Dar nu cade pe spate sau într-o rână, nu cum își imaginase el că o să se întâmple, ca în filme.

Și apoi el stă pe scaun în autobuz. Tot drumul înapoi. Și i se pare că adineauri inima îi bătea de bucurie și de entuziasm și totuși nu mai e deloc ca adineauri — acum

nu mai simte pic de teamă. Acum a făcut-o. O să se citească în ființa lui, știe, observă și el asta la alții.

Mașina așteaptă în același loc. Lângă piață. Metisul solid e pe locul din față, cu coada groasă atârnată pe umăr. Camilo bate în geam și se deschide portiera din dreapta.

— Gata?

— Gata.

Cu mânuși, metisul îi ia pistolul din mână și scoate magazia. Au mai rămas trei gloanțe.

— Ai folosit... două?

— Da. Unul în piept, unul în frunte.

Eu. Un sicario.

Iar în autobuz. În spate e plin, așa că se așază pe singurul loc liber, chiar în spatele șoferului. I-a înapoiat metisului pistolul înfășurat în prosop și a primit două sute de dolari. Camilo simte că-i ard obraji. Două sute de dolari! În buzunarul din dreapta! Bancnotele par la fel de încinse cum își simte el obraji, îi ard în dreptul coapsei de parcă ar vrea să iasă de-acolo, să se arate celorlalți pasageri din autobuz din seara asta, care n-au două sute de dolari în buzunar nici toți laolaltă.

Cele șase zone aflate de-a lungul lui Río Medellín se împart în 16 comune și 249 de *barrios*. E în drum spre una dintre acestea, cum urci pe șoselele în pantă din Comuna 13, San Javier. În drum spre casă. A făcut de atâtea ori drumul ăsta cu maică-sa și cu Jorge și de unul singur, dar nu s-a simțit niciodată ca acum. Norul din stomac nu se mai plimbă de colo colo, s-a instalat în dreptul inimii lui, iar senzația de moliciune pare să vină din exterior spre interior acum. Se reazemă de spătarul tare și își imaginează casa lui, care e aglomerată, dezordonată și

plină de zarvă, cum o să fugă el cât de repede poate din stația de autobuz și cum o să dea buzna în casă și, până să apuce s-o vadă măcar, o să strige *Mamă, ți-am spus eu c-o să repar frigiderul și am reușit* și o să-i dea jumătate din bani. Iar ea o să fie mândră la culme de el. Și apoi el o să se ducă în camera în care dorm, la ascunzătoarea lui secretă — o cutie turtită de metal în care cândva au fost bomboane de ciocolată și pe care poate s-o ascundă aproape oriunde — și o să pună acolo restul banilor, o sută de dolari, primii bani câștigați de el.

ai încredere doar în tine însuți

Partea întâi

Dacă zorii lasă loc dimineții. Dacă iulie lasă loc lui august.

Dacă un sfârșit lasă loc unui început.

Piet Hoffmann lăsă în jos geamurile camionului — o boare de aer —, nu era nici măcar opt dimineața, dar simțea deja arșița zvâcnindu-i în tâmples și broboanele lucioase de transpirație care-i acopereau țeasta rasă evaporându-se încet în bătaia vântului.

Dacă un sfârșit lasă loc unui început și astfel nu conținește niciodată.

Fix în ziua asta, cu trei ani în urmă, sosise într-o țară pe care n-o mai vizitase niciodată.

Un fugar.

Într-un vid.

Viața se reducea acum doar la supraviețuire.

Slăbi pedala de accelerație un pic, 90 de kilometri pe oră, exact cum conveniseră. Verifică distanța față de camionul din fața lui: 200 de metri, exact cum conveniseră.

Ieșiseră de mult de pe Autostrada 65. Kilometru după kilometru, în stânga lor, dincolo de desiș, curgea năvalnic râul Caquetá, alcătuiind hotarul cu provincia